

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Δέν άνοιξα τή μάτια μου παρά τή στιγμή που έπρόκειτο νά χτυπήσω. Τήν είδα τότε μέ τή μάτια άνοιχτά νά μέ κοιτάξουν ένα βλέμμα άλλοκοτο, σκληρό και λυπημένο και ή όρημ μου άνεκόπη.

Έκλεισα απάλιτμόματιμου και έχτύπησα. Έπειτα συνέχισα τήν εργασία μου γρήγορα, γρήγορα, ένφ τή χέρια μου έστρεψαν.

Σιγά-σιγά ή ύπεροχη αυτή καλλονή έβρινε και έμαραινετο. Σε λίγα λεπτά είχε μουμποποιηθή και αυτή έντελωδ.

Έτσι έντελειωσε τή θλιβερό μου έργο, έργο σφαγέως, έργο μακλήρη, έργο φοιτικό και άπαί-

σιο, άλλα ιερό συγχρόνως και έπιβεβλημένο. Έσκέπασα και τόν τελευταίο τάρο και τόν εσφράγισα μέ άγιον έρτον.

Δέν είχα νά κάμω τίποτε πλέον στό θλιβερό αυτό μέρος που επί τόσα χρόνια χρησιμοποιεν ως βασίλειον βρυκολάκων.

Έσταυροκοπήθη, ευχαρίστησα τόν Θεόν, τόν παρεκάλεσα νά μής βοηθήση νά άποτελειώσουμε τή θλιβερόν μας έργον και άρχισα ν' άνεβαίνα, κατάκοπος, τρεμορά έξηγητημένος, μουσκεμένος στον ιδρώτα....

Πριν βγώ από τόν πύργο εσφράγισα όλες τας πόρτες και τας κυρίας εισόδους μέ άγιον άρτον. Έτσι και άν έφθανε μέρι του πύργου του ο κόμης δέν θά μπορούσε νά εισέλθη σ' αυτόν.

Όταν κατέβηκα στην αυλή βρήκα την κ. Μίνα Ξυνητή και ταραγμένη. Ήταν χλωμή σαν νά είχε πυρετό.

Μόλις μέ είδε άπλωσε τή χέρια της ίκετευτικώς και μου έφώναξε :

— Έλάτε νά φύγουμε, πρέπει νά φύγουμε. Ο σάτυγός μου και οι άλλοι φίλοι μας έρχονται προς τή έδω, τή γνωρίζω καλά, τή αισθάνομαι.

Μίλιση μέ τόση πεποίθησι ώστε δέν τής άγνήθηκα ότι μου ζήτησε. Έτοιμασθήκαμε και έξεκινήσαμε, πεζοί πλέον, προς τās άνατολάς. Άφρη την κ. Μίνα νά μέ οδηγή βέβαιος, ότι διατελούσε εις καύστασιν τωαυτην, ώστε νά γνωρίζη, που θά συναντούσαμε τούς φίλους μας τήν έπρόσθεσα μόνον γιατί φαινόταν σαν νά διατελούσε σε ύπνοβασία....

Ήμερολόγιον Μίνας Άρκερ

Νοεμβρίου 6. — Βαδίζουμε διαρκώς προς τās άνατολάς. Τόκρυσ εινε τσουχηρό. Μακρυνά φαίνεται ο πύργος του Δράκουλα, μυθικός σαν τέρας έπάνω στο βράχο που εινε χτισμένος. Άκούγονται γύρω ουδάλισματα λύκων. Ο Βάν Έλαιγγ φαίνεται άνήσυχος και κινείται δεξιά και άριστερά, σαν νά ψάχνη ναύρη κάτι.

Μετά πορείαν ένδς μιλίου έσταθμεύσαμε νά ξεκουραστούμε. Οι λύκοι δέν εινε μακριά μας, όπως δείχνουν ή όρυγές των. Ο Βάν Έλαιγγ έκαμε μιά βόλτα γύρω στους βράχους και γύρισε άμέσως χαρούμενος. Είχεν εβρει ένα σπήλαιο άρκετά βαθύ και άποκρημνο.

— Έλάτε! μου έφώναξε. Έκει μέσα θά ετμαστε έντελωδ άσφαλεις. Μπορώ νά τή βάλω μ' όλους τούς λύκους από δω μέσα μέ τή πιστόλι μου!

Έκαθήσαμε και άνάψαμε φωτιά γιά νά γυμνατίσουμε. Έξω έπεφτε πυκνό χιόνι...

Πριν έτοιμάσουμε τή γεύμα μας ο Βάν Έλαιγγ βγήκε έξω από τή σπήλαιο και άνέβηκε στον βράχο που ήταν έπάνω από αυτό.

— Έξωφρα τόν άκουσα νά φωνάζη :

— Κυρία Μίνα, έλάτε, τρέξτε!

Έτρεξα και μου έδωσε τή τηλεσκόπιο, τή όποιο κρατούσε στα

χέρια και έξήταξε τή πέριξ.

— Κυττάτε! Κυττάτε! μου είπε.

Τό χιόνι έπεφτε πυκνό. Κατόρθωσα όμως νά διακρίνω μεταξύ των νιφάδων τήν χιονισμένη έκταση που άπλώνονταν έμπρός μας. Τό ποτάμι στό βάθος της λαγαριάς έλοιπε σαν μιά λωρίδα από άτσάλι.

— Διακρίνετε λοιπόν; μ' έρώτησεν ο καθηγητής.

— Όχι, δέν βλέπω τίποτε...

— Έκει, εκεί, κυττάτε...

Έκύνταξα προς τήν διεύθυνσι που μουδειχνε ο καθηγητής και είδα τότε, ναι είδα κάτι που μέ έτρόμαξε...

Άνάμεσα στή χιονισμένη έκταση μιά συντροφιά άποβαρβαλλοφούς προχωρούσε μέ ταχύτητα. Ήσαν μισοί έμπρός και μισοί πίσω και φορούσαν παράξενες στολές. Φαινότουσαν άτσιγγανοί και ήσαν καλά όπλισμένοι. Στή μέση αυτών τέσσαρα άλογα έσουσαν ένα μεγάλο κάρρο. Κι' άπάνω στο κάρρο ήταν φορτωμένο ένα κιβώτιο, τή κιβώτιο του κόμητος, τή κιβώτιο, μέσα τού όποιο κοιμόταν ο Δράκουλας!...

Τά πόδια μου λύγισαν από τρεμούλα, τή χέρια μου παράλυσαν!..

Ο ήλιος κατέβαινε προς τή δύση του.

Δέν θ' άργοūs νά νυκτώση.

Και τότε τί θά συνέβαινε. Ο κόμης άμέσως μετά τήν δύσιν θ' άποκτούσε τήν δύναμι του, θά ξυπνούσε, θά γίνονταν επικίνδυνος. Βρισκότου δέ κοντά στον πύργο του, σε μέση γνώριμά του και έφρονετο καλά από τούς άτσιγγανούς...

Έγύρισα νά ρωτήσω τόν Βάν Έλαιγγ τί θά έκάμναμε έναντίον του κινδύνου που έπληριαζε, αλλά δέν τίν είδα πάλι μου.

Φοβισμένη κατέβαινα προς τή σπήλαιο. Τόν συνήτησα λίγο παρακάτω. Ήταν σκυμένος και δέν μ' έπρόσεξε. Όπως έκατάλαβα όμως σχημάτιζε τόν ίδιο κύκλο μέ τόν άγιον άρτο, που είχε σχηματίσει και τή νύχτα που έμειναμε έξω από τόν πύργο. Αυτό μου έδωσε έλπίδες. Έτσι, σκέφτηκα, δέν θά μπορούση νά μής πλησιάζη τή τέρας εκείνο.

Ήμερολόγιον Μίνας Άρκερ

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 6. — Ο καθηγητής όταν τελείωσε τόν κύκλο του έπήρε πάλι τή τηλεσκόπιο στα χέρια του και κύταξε προς τή κάτω, λέγοντάς μου συγχρόνως :

— Τρέχουν σαν δαιμονισμένοι. Τό χιόνι δέν τούς έμποδίζει, δέν φοβόνται τούς λύκους. Άλλοίμονο! φαίνεται πως τήν έπάθαμε και ήμεσι και οι φίλοι μας. Ο Θεός νά βάλη πλέον τή χείρι του...

Έξωφρα ένας χιονοστρόβιλος τού έκρυψε τή θέαμα που παρακολούθουσε. Όταν κατήλθεν ο καθηγητής ήσαν ακύταξε μέ τή τηλεσκόπιο κι' άφρησε κραυγήν άγολλάσσεως :

— Είναι αυτοί! Είναι αυτοί!...

— Τί βλέπεται; Πέστε μου γιατί άγωνιά. Για ποιους μιλάτε;

— Διακρίνω πίσω από τήν φρουρά τήν κόμητος δυο ίππεις.

Τρέχουν βιαστικοί. Φαίνεται πως κινηγάν τούς άτσιγγανούς.

— Είναι οι φίλοι μας;

— Φαίνεται πως είναι αυτοί.

— Τους διακρίνετε καλά;

— Υποθέτω πως εινε ο Κουίνισυ Μόρρις και ο Τζών Σουαρθ.

Δέν έκρατιόμουν πλέον.

Άρπαξα τή τηλεσκόπιο από τή χέρια του καθηγητού και κύταξα άνάμεσα από τή χιόνι που πεφτε πυκνό. Πραγματικά οι δυο ίππεις κινηγούσαν τούς άτσιγγανούς.

Έστρεψα κατόπιν τή τηλεσκόπιο προς βορράν και μιά κραυγή, κραυγή χαράς και έλπίδος βγήκε από τή στόμα μου :

— Έρχονται! Φθάνουν!

Ο καθηγητής αιοπούσε.

— Έρχεται και ο Ίωνθθαν μέ τόν λόρδον Γόλδαμυγ! φώναξα.

— Άλήθεια; Λέτε άλήθεια;

— Ναι, τούς διακρίνω καλά.

— Σε ποιό σημείο της λαγαριάς βρίσκονται;

— Στο βορεινό. Είναι και αυτοί έπιπιοι και τρέχουν προς τή έδω.

— Καταδιώκουν τούς άτσιγγανούς ή δέν τούς έχουν άντιληφθή;

— Από τήν κατεύθυνσι που έχουν φαίνεται πως τούς κινηγούν.

— Τους κινηγούν;

— Η μάλλον τρέχουν νά βγούν έμπρός τους και νά τούς κόψουν τή δρόμο.

— Άς εινε δοξασημένο τή όνομα τού Θεού!

— Άρκει μόνον νά προλάβουν. Ο ήλιος πάει νά δύση. Άν δύση...

— Μή φοβείστε. Όλα θά τελειώσουν κατ' εσχήν. Οι άτσιγγανοί έρχονται προς τή μέρος μας;

— Ναι.

— Τότε, άς έτοιμασθούμε.

(Άκολουθεί)